

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
H. SAUGMANDSGAARD ØE
fremsat den 13. juli 2017¹

Sag C-341/16

**Hanssen Beleggingen BV
mod
Tanja Prast-Knippling**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf, Tyskland))

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser – forordning (EF) nr. 44/2001 artikel 2, stk. 1 – kompetence for retten på det sted, hvor sagsøgte har bopæl – artikel 22, nr. 4) – enekompetence i sager om registrering eller gyldighed af varemærker – tvist om, hvem der er indehaver af et Benelux-varemærke – søgsmål anlagt mod den formelle indehaver af et Benelux-varemærke med påstand om, at denne skal give afkald på sin ret til varemærket som indehaver«

I. Indledning

1. Ved afgørelse af 14. juni 2016, indgået til Domstolen den 16. juni 2016, har Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf, Tyskland) forelagt Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 22, nr. 4), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »Bruxelles I-forordningen«)².
2. Anmodningen er fremsat i forbindelse med en sag mellem Hanssen Beleggingen BV og Tanja Prast-Knippling vedrørende et Benelux-varemærke, som sidstnævnte formelt er indehaver af.
3. Den forelæggende ret ønsker afklaret, om den for denne ret verserende sag er omfattet af reglen i Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4), om enekompetence i sager »om registrering eller gyldighed af varemærker«, hvilket – i bekræftende tilfælde – indebærer, at de tyske retter, herunder den forelæggende ret, ikke har kompetence til at påkende sagen. Såfremt sagen derimod ikke er omfattet af denne enekompetenceregulering, har de tyske retter kompetence i medfør af den almindelige kompetenceregulering i forordningens artikel 2, stk. 1.

¹ – Originalsprog: fransk.

² – EFT 2001, L 12, s. 1. Den forelæggende ret har redegjort for, hvorfor denne forordning, der i mellemtiden er blevet ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1), finder anvendelse ratione temporis på de faktiske omstændigheder i hovedsagen. Jf. punkt 13 i dette forslag til afgørelse.

4. I det følgende vil jeg redegøre for, hvorfor et søgsmål som det, der er anlagt for den forelæggende ret, hvorved der nedlægges påstand om, at den person, der formelt er registreret som indehaver af et varemærke, skal afgive erklæring over for den kompetente myndighed om, at vedkommende ikke har ret til dette varemærke og giver afkald på sin registrering som indehaver af det pågældende varemærke, efter min opfattelse ikke er omfattet af reglen om enekompetence i Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4).

II. Retsforskrifter

5. Det fremgår af den almindelige kompetenceregulering i Bruxelles I-forordningens artikel 2, stk. 1, at »[m]ed forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat«.

6. Forordningens artikel 22, nr. 4), første afsnit, som er indeholdt i dennes kapitel II, afsnit 6, med overskriften »Enekompetence«, bestemmer, at »i sager om registrering eller gyldighed af patenter, varemærker, design samt andre lignende rettigheder, der forudsætter deponering eller registrering«, er retterne i den medlemsstat, på hvis område der er ansøgt om deponering eller registrering, eller hvor deponering eller registrering er foretaget eller ifølge en fællesskabsretsakt eller en international konvention anses for at være foretaget, enekompetente, uden hensyn til bopæl.

III. Tvisten i hovedsagen, det præjudicielle spørgsmål og retsforhandlingerne for Domstolen

7. Tvisten i hovedsagen vedrører rettighederne til et Benelux-varemærke. Tanja Prast-Knipping, der er sagsøgt i hovedsagen, har bopæl i Hamminkeln (Tyskland). Hun er registreret som indehaver af det nedenfor gengivne figurmærke nr. 361604 hos Office Benelux de la propriété intellectuelle (OBPI).

8. Der blev ansøgt om registrering af dette varemærke den 7. september 1979 med virksomheden Helmut Knipping som indehaver. Den 14. november 2003 fik Tanja Prast-Knipping omregistreret det omtvistede varemærke til sig selv, idet hun fremlagde dokumentation for, at hun var Helmut Knippings enearving.

9. Hanssen Beleggingen BV (herefter »Hanssen Beleggingen«), der er sagsøger i hovedsagen, er et selskab med hjemsted i Nederlandene.

10. Hanssen Beleggingen har nedlagt påstand om, at Tanja Prast-Knipping over for OBPI skal afgive erklæring om, at hun ikke har ret til det omtvistede varemærke og giver afkald på sin registrering som indehaver af varemærket. Til støtte for sin påstand har Hanssen Beleggingen gjort gældende, at selskabet som følge af en række overdragelser af det omtvistede varemærke er blevet den faktiske indehaver af rettighederne hertil. Hanssen Beleggingen mener derfor at have et retligt beskyttet krav på, at Tanja Prast-Knipping afgiver de pågældende erklæringer over for OBPI.

11. Landgericht Düsseldorf (den regionale ret i første instans i Düsseldorf, Tyskland) frifandt Tanja Prast-Knipping ved dom af 24. juni 2015 og anførte som begrundelse, at Hanssen Beleggingen ikke havde et krav over for Tanja Prast-Knipping som følge af uberettiget berigelse, idet Tanja Prast-Knipping ikke med urette var blevet registreret som formel indehaver af rettighederne til det omtvistede varemærke i Benelux-varemærkeregistret. Retten antog, at det omtvistede varemærke indgik i Helmut Knippings formue, da han døde, og derfor overgik til Tanja Prast-Knipping i dennes egenskab af enearving i forbindelse med den samlede overdragelse af hans formue. Retten udtalte sig ikke om de tyske retters internationale kompetence, som Tanja Prast-Knipping ikke anfægtede.

12. Hanssen Beleggingen har iværksat appel til prøvelse af denne dom ved Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf). Denne retsinstans er i tvivl om de tyske domstoles internationale kompetence. Retten har herved bemærket, at Bruxelles I-forordningens artikel 2, stk. 1, giver grundlag for denne kompetence, idet Tanja Prast-Knipping har bopæl i Tyskland. Det kan imidlertid udelukke de tyske retters internationale kompetence, hvis de nederlandske retter har international enekompetence i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4).

13. Den nævnte ret har i øvrigt præciseret, at i henhold til artikel 66, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 finder forordning nr. 44/2001 anvendelse *ratione temporis* på tvisten i hovedsagen, idet sagen blev anlagt inden den 10. januar 2015.

14. På denne baggrund har Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Omfatter begrebet »sager om registrering eller gyldighed af [...] varemærker« som omhandlet i artikel 22, nr. 4), i [Bruxelles I-forordningen] også en sag anlagt mod den i Benelux-varemærkeregistret registrerede formelle indehaver af et Benelux-varemærke med påstand om, at sagsøgte over for [OBPI] skal afgive erklæring om, at sagsøgte ikke har ret til det pågældende varemærke og giver afkald på sin registrering som indehaver af varemærket?«

15. Der er indgivet skriftlige indlæg af Tanja Prast-Knipping og Europa-Kommissionen. Der er ikke blevet afholdt mundtlig forhandling.

IV. Bedømmelse

16. Med det præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret anmodet Domstolen om at afklare, om et søgsmål som det, der er anlagt i hovedsagen, hvorved der nedlægges påstand om, at den person, der formelt er registreret som indehaver af et Benelux-varemærke, skal afgive erklæring over for OBPI om, at vedkommende ikke har ret til dette varemærke og giver afkald på sin registrering som indehaver af det pågældende varemærke, er omfattet af reglen om enekompetence Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4).

17. Både Tanja Prast-Knipping og Kommissionen har gjort gældende, at dette spørgsmål må besvares benægtende. Som det vil fremgå nedenfor, deler jeg denne opfattelse.

18. Domstolen har allerede haft lejlighed til at udtale sig om rækkevidden af reglen om enekompetence i Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4), i særdeleshed i *Duijnstee-dommen*³. Et af de spørgsmål, som Domstolen tog stilling til i den nævnte dom, vedrørte fortolkningen af begrebet »sager om registrering eller gyldighed af patenter« i artikel 16, nr. 4), i Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager⁴. Efter min opfattelse er den nævnte dom, som vedrørte en tilsvarende tvist som den, der er genstand for den foreliggende hovedsag, af afgørende betydning for nærværende sag. Det bemærkes, at Domstolen i det væsentlige har bekræftet *Duijnstee-dommens* resultat i *GAT-dommen*⁵.

3 – Dom af 15.11.1983 (288/82, EU:C:1983:326).

4 – EFT 1972, L 299, s. 32, herefter »Bruxelleskonventionen«. Vedrørende forpligtelsen til at tage hensyn til retspraksis om Bruxelleskonventionens artikel 16, nr. 4), ved fortolkningen af Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4), henvises til punkt 25 i dette forslag til afgørelse.

5 – Dom af 13.7.2006, *GAT* (C-4/03, EU:C:2006:457, præmis 14-23).

19. Duijnstee-sagen vedrørte en sag anlagt af Ferdinand M. J. J. Duijnstee, som kurator for Schroefboutenfabriek BV under konkurs, mod den forhenværende direktør for virksomheden, Lodewijk Goderbauer, med påstand om, at han skulle dømmes til at overdrage konkursboet de patentansøgninger og patenter, der var indgivet, henholdsvis meddelt i 22 lande vedrørende en opfindelse, som Lodewijk Goderbauer havde gjort, mens han var ansat i dette selskab⁶.

20. Domstolen fandt, at det pågældende begreb er et selvstændigt begreb, der skal fortolkes ensartet i alle kontraherende stater⁷.

21. Med henblik på fortolkningen af dette begreb bemærkede Domstolen, at den enekompetence vedrørende sager om registrering eller gyldighed af patenter, der er tillagt retterne i de kontraherende stater, på hvis område der er ansøgt om deponering eller registrering af patentet, eller hvor deponering eller registrering er foretaget, er begrundet i, at disse retter er bedst egnede til at påkende sager, hvor selve tvisten drejer sig om patentets gyldighed eller om, hvorvidt deponering eller registrering har fundet sted⁸.

22. Følgelig fastslog Domstolen, at rækkevidden af denne enekompetenceregulering, fortolket indskrænkende i lyset af det ovennævnte formål om nærhed, er begrænset til sager, hvor der er rejst spørgsmål om patentets gyldighed, om patentet består eller er faldet bort, eller hvor der begæres ret til prioritet på grundlag af en tidligere ansøgning⁹.

23. Domstolen afsluttede sit ræsonnement med at fastslå, at sagen for den forelæggende ret ikke var omfattet af det således afgrænsede anvendelsesområde for Bruxelleskonventionens artikel 16, nr. 4), idet den ikke vedrørte de omtvistede patenters gyldighed eller registrering, men udelukkende vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt Lodewijk Goderbauer eller selskabet Schroefboutenfabriek, under konkurs, var den rette patenthaver, hvilket skulle afgøres på grundlag af det retsforhold, der bestod mellem parterne¹⁰.

24. Dette ræsonnement mener jeg kan overføres fuldt ud på den foreliggende sag af følgende grunde.

25. For det første har Domstolen allerede haft lejlighed til at fastslå, at det på grund af ligheden mellem Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4), og Bruxelleskonventionens artikel 16, nr. 4), er nødvendigt i henhold til 19. betragtning til denne forordning at sikre kontinuitet ved fortolkningen af disse to bestemmelser¹¹. Artikel 22, nr. 4), i nævnte forordning afspejler således samme systematik som Bruxelleskonventionens artikel 16, nr. 4), og er desuden affattet med næsten samme ordlyd¹². Ifølge fast retspraksis gælder den af Domstolen anlagte fortolkning af Bruxelleskonventionens bestemmelser også for Bruxelles I-forordningens bestemmelser, når bestemmelserne i disse instrumenter kan sidestilles med hinanden¹³.

6 – Dom af 15.11.1983, Duijnstee (288/82, EU:C:1983:326, præmis 3).

7 – Dom af 15.11.1983, Duijnstee (288/82, EU:C:1983:326, præmis 19), og af 13.7.2006, GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, præmis 14).

8 – Dom af 15.11.1983, Duijnstee (288/82, EU:C:1983:326, præmis 22), og af 13.7.2006, GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, præmis 21-23).

9 – Dom af 15.11.1983, Duijnstee (288/82, EU:C:1983:326, præmis 23-25), og af 13.7.2006, GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, præmis 15).

10 – Dom af 15.11.1983, Duijnstee (288/82, EU:C:1983:326, præmis 26).

11 – Dom af 12.7.2012, Solway (C-616/10, EU:C:2012:445, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

12 – Den eneste forskel i ordlyden er henvisningen til »bestemmelserne i en international konvention« i Bruxelleskonventionens artikel 16, nr. 4), der nu er blevet til en henvisning til »en fællesskabsretsakt eller en international konvention« i Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4), første afsnit.

13 – Jf. bl.a. dom af 16.7.2009, Zuid-Chemie (C-189/08, EU:C:2009:475, præmis 18), af 12.7.2012, Solway (C-616/10, EU:C:2012:445, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis), af 10.9.2015, Holterman Ferho Exploitatie m.fl. (C-47/14, EU:C:2015:574, præmis 38), og af 16.6.2016, Universal Music International Holding (C-12/15, EU:C:2016:449, præmis 22).

26. For det andet ser jeg ingen grund til, at det kriterium, som Domstolen opstillede på patentområdet i Duijnstee-dommen¹⁴, ikke skulle kunne udvides til sager vedrørende varemærker. Således er der i ordlyden af Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4), dels ikke fastsat nogen sondring mellem sager om patenter og sager om varemærker. Dels har begreberne om gyldighed, eksistens, ophør eller prioritet på grundlag af en tidligere ansøgning også relevans på varemærkeområdet.

27. For det tredje skal jeg i overensstemmelse med det af Domstolen fastslåede kriterium i Duijnstee-dommen¹⁵ bemærke, at tvisten i den foreliggende hovedsag ikke vedrører spørgsmål om varemærkets gyldighed, om det består eller er faldet bort, eller om der begæres ret til prioritet på grundlag af en tidligere ansøgning. Denne sag vedrører således udelukkende spørgsmålet om, hvorvidt indehaveren af det omtvistede varemærke er Tanja Prast-Knippling eller Hanssen Beleggingen, hvilket – ligesom i tvisten i Duijnstee-sagen – skal afgøres på grundlag af det retsforhold, der bestod mellem parterne. Med andre ord vedrører den foreliggende tvist, således som også Kommissionen med rette har anført, ikke selve varemærket, men fastlæggelsen af, hvem der er dettes indehaver, hvilket ikke er et spørgsmål, som henhører under det pågældende varemærkes registrering eller gyldighed som omhandlet i Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4).

28. Herved indebærer den omstændighed, at den af Hanssen Beleggingen anlagte sag navnlig har til formål at få Tanja Prast-Knippling til at give afkald på sin registrering som indehaver af det omtvistede varemærke, ikke, at tvisten i hovedsagen henhører under begrebet »sager om registrering eller gyldighed af varemærker« i førnævnte bestemmelses forstand. Denne påstand er således kun accessorisk i forhold til hovedpåstanden om, at det fastslås, at det omtvistede varemærke ikke tilhører Tanja Prast-Knippling, fordi der foreligger private aftaler, der angiveligt overdrager dette varemærke til Hanssen Beleggingen¹⁶. Som jeg har forklaret i punktet ovenfor, vedrører en sådan tvist ikke spørgsmål om det pågældende varemærkes gyldighed, om det består eller er faldet bort, eller om der begæres ret til prioritet på grundlag af en tidligere ansøgning.

29. For det fjerde må det tilføjes, at det formål om nærhed, som denne bestemmelse tilstræber, således som Tanja Prast-Knippling og Kommissionen har gjort gældende, ikke er til hinder for, at tvisten i hovedsagen ikke er omfattet af reglen om enekompetence i denne bestemmelse¹⁷. Den type argumenter, der skal tages stilling til i tvisten i hovedsagen, og som bl.a. vedrører spørgsmålet, om der foreligger ugrundet berigelse, samt rækkevidden af aftaler mellem privatpersoner¹⁸, har således ikke noget at gøre med spørgsmålet om det omtvistede varemærkes gyldighed eller registrering. Følgelig er retterne i den stat, på hvis område registreringen af varemærket er foretaget, ikke bedst egnet til at påkende sådanne argumenter.

30. Af det foregående udleder jeg, at tvisten i hovedsagen ikke er omfattet af reglen om enekompetence i Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4). De tyske retter – herunder den forelæggende ret – har, som retter i den medlemsstat, hvor sagsøgte i hovedsagen, Tanja Prast-Knippling, har bopæl, international kompetence til at påkende denne sag i henhold til den almindelige kompetenceregulering i denne forordnings artikel 2, stk. 1.

31. I denne forbindelse vil jeg præcisere, at den omstændighed, at denne sag eventuelt kan være omfattet af forordningens artikel 5, nr. 3), fordi den af Hanssen Beleggingen anlagte sag bl.a. er baseret på, at der foreligger ugrundet berigelse, ikke har nogen betydning for de tyske retters kompetence i medfør af forordningens artikel 2, stk. 1. Den første af disse bestemmelser fastsætter således en *supplerende* kompetence – og ikke en *enekompetence* – i forhold til den kompetence, der er fastsat i den anden bestemmelse.

14 – Dom af 15.11.1983 (288/82, EU:C:1983:326, præmis 24 og 25).

15 – Dom af 15.11.1983 (288/82, EU:C:1983:326, præmis 24 og 25).

16 – Jf. punkt 10 og 11 i dette forslag til afgørelse.

17 – Jf. punkt 21 i dette forslag til afgørelse.

18 – Jf. punkt 10 og 11 i dette forslag til afgørelse.

32. Subsidiært bemærkes, at såfremt Domstolen måtte fastslå, at tvisten i hovedsagen er omfattet af Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4), er det udelukkende retterne i den medlemsstat, på hvis område registreringen af varemærket er foretaget, der har kompetence til at påkende denne. Denne bestemmelse fastsætter således en regel om enekompetence, der medfører, at den almindelige kompetenceregulering i forordningens artikel 2, stk. 1, ikke kan finde anvendelse.

33. Ifølge det af den forelæggende ret oplyste vil anvendelsen af Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4), indebære, at de tyske retter ikke har kompetence til at påkende tvisten i hovedsagen¹⁹.

34. I denne sammenhæng ønsker jeg endvidere at fremhæve betydningen af dommen i sagen Brite Strike Technologies²⁰. I den nævnte dom fastslog Domstolen, at artikel 71 i Bruxelles I-forordningen, sammenholdt med artikel 350 TEUF, ikke er til hinder for, at reglen om retternes kompetence i tvister vedrørende Beneluxvaremærker og -design, der er fastsat i artikel 4.6 i Beneluxkonventionen om intellektuel ejendomsret²¹ (varemærker og design) (herefter »Beneluxkonventionen«), finder anvendelse på disse tvister.

35. Denne retspraksis forekommer mig imidlertid at være uden relevans for det spørgsmål om fastlæggelsen af de tyske retters internationale kompetence, der er genstand for hovedsagen, eftersom Forbundsrepublikken Tyskland ikke er part i Beneluxkonventionen. Jeg kan således vanskeligt forestille mig, at en konvention, som Forbundsrepublikken Tyskland ikke er part i, kan have bindende virkning i forhold til de tyske retter. Det skal understreges, at dommen i sagen Brite Strike Technologies²², i modsætning til den foreliggende sag, vedrørte en tvist, der var blevet indbragt for en nederlandsk retsinstans.

36. Til støtte for denne fortolkning kan der – såfremt det måtte være nødvendigt – henvises til ordlyden af Bruxelles I-forordningens artikel 71, stk. 2, litra a), der, som angivet i selve bestemmelsen, finder anvendelse på »en ret i en medlemsstat, der er *part i en konvention* vedrørende et særligt område«²³.

37. Såfremt Domstolen måtte fastslå, at tvisten i hovedsagen er omfattet af Bruxelles I-forordningens artikel 22, nr. 4), ville den forelæggende ret følgelig have pligt til ex officio at erklære sig inkompetent i henhold til denne forordnings artikel 25. Det er kun, såfremt tvisten i hovedsagen var blevet indbragt for en ret i en Benelux-medlemsstat, at Beneluxkonventionens artikel 4.6 i henhold til dommen i sagen Brite Strike Technologies²⁴ skulle tages i betragtning af denne ret ved dens bedømmelse af sin kompetence.

19 – Jf. punkt 12 i dette forslag til afgørelse.

20 – Dom af 14.7.2016 (C-230/15, EU:C:2016:560, præmis 66).

21 – Konvention af 25.2.2005, undertegnet i Haag af Kongeriget Belgien, Storhertugdømmet Luxembourg og Kongeriget Nederlandene. Konventionen trådte i kraft den 1.9.2006.

22 – Dom af 14.7.2016 (C-230/15, EU:C:2016:560).

23 – Min fremhævelse. Bruxelles I-forordningens artikel 71 bestemmer:

»1. Denne forordning berører ikke konventioner, hvori medlemsstaterne er parter, og som på særlige områder fastsætter regler for retternes kompetence samt for anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser.

2.

Med henblik på at sikre en ensartet fortolkning anvendes stk. 1 på følgende måde:

a) [D]enne forordning er ikke til hinder for, at en ret i en medlemsstat, der er part i en konvention vedrørende et særligt område, kan anse sig for kompetent i medfør af denne konvention, også selv om sagsøgte har bopæl i en medlemsstat, der ikke er part i den pågældende konvention. Den ret, ved hvilken sagen er anlagt, anvender under alle omstændigheder artikel 26. [...]«

24 – Dom af 14.7.2016 (C-230/15, EU:C:2016:560).

V. Forslag til afgørelse

38. Henset til ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at besvare det spørgsmål, som Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf, Tyskland) har forelagt, således:

»Et søgsmål som det, der er anlagt i hovedsagen, hvorved der nedlægges påstand om, at den person, der formelt er registreret som indehaver af et Benelux-varemærke, skal afgive erklæring over for Office Benelux de la propriété intellectuelle (OBPI) om, at vedkommende ikke har ret til dette varemærke og giver afkald på sin registrering som indehaver af det pågældende varemærke, er ikke omfattet af reglen om enekompetence i artikel 22, nr. 4), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.«